

NEMĂRGINITA IMACULARE

Lilia Manole

NEMĂRGINITA IMACULARE

Iubite, aş vrea de-un vis de-argint ca să ne ținem,
Şi ochi-acoperiţi ne fie numai de fulgi în floare,
Să ne visăm, aidoma, şi să ne frigă o ninsoare,
Şi constatând, ce visători şi singuri mai rămânem.

Iubite, aş vrea ca fulgii înfloriţi să ni se plângă,
La creştede, să ne adoarmă în lumini şi soare...
Şi-n visul alb, adevărat, noi, prinşi la cingătoare,
Dansând în ceruri, zarea toată să ni se răsfrângă.

Iubite, aş vrea din vis de-argint, un singur gest
Al fulgului, ce vine copleşit de-o rostuire siderală...
Iar noi, topiţi să ne ascundem într-o ploaie imperială-
Iubite, aş vrea să te aştept, nimic nu mai detest.

Iar tu ce vei simţi de-mi regăseşti ninsoarea?
Din lamura cea virginală-a fulgilor mă vei deszăpezi?
Aş vrea ca visul să ne cearnă până-n zori-de- zi-
Altfel, de ce -aş fi conceput, nemărginit, imacularea?